

Giang Mộng

Contents

Giang Mộng	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Tình Quyến	2
3. Chương 3: Tình Chúc	2
4. Chương 4: Tình Vần	4

Giang Mộng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, ngược thân, SE, đoản văn. Đây chỉ là những đoản văn nhỏ của hai nhân vật nhưng lại là một bản tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-mong>

1. Chương 1:

__ Kỳ Nhi, ta muốn cùng người cai trị thiên hạ.

__ Hoàng thượng, Kỳ Nhi muốn người trở lại là Lãnh ca. Ta không cần thiên hạ, ta chỉ cần người! Đến Thiên Sơn với ta được không? Chúng ta làm một đôi phu phu không màng thế sự, sống an nhàn cả đời.

__ Xin lỗi. Xe ngựa ta đã chuẩn bị cho người. Người đâu! Tiễn Quận vương! - Đế vương phẩy tay áo lạnh lùng rời đi.

Câm lặng, tự hỏi là do số trời đã định người làm thiên tử hay do người quá muốn làm làm thiên tử? Lãnh ca?

7 năm sau.

Quân vương năm ấy đứng trước ngôi mộ đã phủ xanh cỏ. Dưới ánh nắng ấm áp, ngôi mộ tĩnh lặng mà nằm đó.

__ Kỳ Nhi, tại sao năm đó người không nói rõ. Nếu biết người bị căn bệnh đó, ta đã không để người rời khỏi ta. Xin lỗi. Đều là Lãnh ca sai, Kỳ Nhi quay về với ta được không? Lãnh ca nhớ người. - Đưa tay khẽ vuốt tấm bia bạc màu, nước mắt quân vương ướt đẫm khuôn mặt. Giữa thảo nguyên bạc ngàn, thân ảnh nam nhân nhỏ dần, nhỏ dần.

Nếu thời gian có quay lại, có phải rất nhiều người sẽ đổi thay?

- L.Mặc -

2. Chương 2: Tình Quyến

__Tiểu tử, đã nói cứ ngủ trước, không cần chờ anh. Sao còn nằm ở sofa?

Nam nhân nhìn nhìn đồng hồ. 1h sáng. Khuôn mặt lãnh khốc lộ rõ nét giận dữ, ngữ khí có chút không hài lòng nhưng trong mắt lại hàm chứa sự lo lắng, xót xa. Cúi người ôm lấy cục chần bông màu hồng phấn trên sofa, dịu dàng lôi ra một mái tóc ngắn đến không thể trẻ con hơn, đôi mắt to tròn còn mang vẻ mơ màng, cúi đầu ngập ngừng giải thích:

__ Bánh Bao không muốn anh như trước, trở về đều là căn nhà trống, không có ai chờ đợi. Sẽ cô đơn! Bánh Bao biết cảm giác có người chờ ta về rất tốt, Bánh Bao muốn cả đời luôn là người ở sau anh, mong anh về nhà!

Nói rồi chồm người từ trong chăn ra hôn lên trán nam nhân một cái rõ mạnh, cười tủm tỉm.

Nam nhân ngẩn người. Khóe miệng dần cong lên khiến mặt thường ngày như sát nhân trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Tiểu Bánh Bao đối diện bị nụ cười này làm cho đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu. Khẽ vòng tay ôm lấy cục chần bông kia, nam nhân nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi non nớt của Bánh Bao nhà mình.

Phải! Từ nay anh có “nhà” - một căn nhà đúng nghĩa có một tiểu Bánh Bao lúc nào cũng ở đây chờ anh về!

Nhân gian tựa chốn lấm thị phi

Buông bỏ vinh hoa cầu cạnh “người”

- L.Mặc -

3. Chương 3: Tình Chúc

5 tuổi, y cùng phụ thân vào cung dự yến tiệc vô tình gặp gỡ Đại hoàng tử lưu manh nhưng vô cùng tuấn tú.

__Cho người nè, tiểu ngọc tử. - Đại hoàng tử cười cười rút trong lồng ngực ra một cây trầm gỗ điêu khắc vô cùng đơn giản

__Ta không phải nữ nhi, người tặng ta cái này làm gì - Tiểu nam hài thở dài nhưng vẫn là nhận trầm, bỏ vào trong ngực áo, ấp ủ.

8 tuổi.

__Hạ Nhi, ta nghe nói võ công của người không tệ?

__Có thể xem là vậy, nhưng ta vẫn còn phải luyện tập nhiều!

__Hay là người trở thành người của ta đi? Ta sẽ không bạc đãi người.

__Trở thành người của người? Ta cần cái gì người cũng đáp ứng sao?

__Phải. Chỉ cần trong khả năng, ta sẽ đáp ứng người.

Dưới tán cây bạch đào trắng xóa, lần thứ hai tương ngộ, hắc thuyết phục y trở thành võ tướng dưới tay hắc, giúp hắc thống lĩnh ba quân. Năm đó hắc 10 tuổi, chỉ cách nhau 3 năm nhưng y đã không còn thấy ở hắc sự phóng khoáng, vô tư ngày nào. Nhìn vào đôi mắt sắc bén y chỉ cảm thấy hắc xa cách, lãnh đạm, cao ngạo, tàn nhẫn. Ngày ấy, hắc và y ngồi ở bàn đá cũ kĩ trong sân, uống rượu hoa đào, bình yên biết mấy, nhàn hạ biết mấy. Ngày ấy là ngày cả đời y không muốn quên nhất, mà thật chất cũng không quên được.

18 tuổi, y trở thành võ tướng đứng đầu triều đình, là thế lực vững chắc chống lưng cho Thái tử. Hắn 21 tuổi, bắt đầu lập vị thiếp đầu tiên, phong cho một nữ nhân ngôi vị “Thái tử phi” mà y hằng ao ước.

_Chúc mừng Thái tử, vi thần mong ngài mãi hạnh phúc. - Y nâng chén rượu uống cạn. Ánh mắt tang thương được y cẩn thận giấu sâu vào đáy lòng. Y là chúc hân hạnh phúc, cũng không chúc nữ nhân kia hạnh phúc! Tâm tư ghen tuông ích kỷ thoáng chốc làm y tự ghê tởm chính mình. Nhưng y không biết, chuyện đó không thể trách y, những năm tháng dài y chinh chiến, đổ máu nơi sa trường, nhưng thật sự có mấy ai nghĩ đến y?

_Thái tử, ngài từng hứa sẽ không bạc đãi ta, đáp ứng mọi nhu cầu của ta? - Y đột nhiên lên tiếng.

Thái tử cao ngạo nhìn thẳng vào mắt y, tâm tư bất giác nổi lên đề phòng.

_Hahah..Thái tử không cần phải đề phòng ta như vậy, ta chỉ muốn cùng ngài thảo luận một chút về chuyện chính sự thôi.

_Không được, Tướng quân đêm nay ta phải động phòng rồi.

“Động phòng”! Hắn như vậy có thể nói ra hai từ đó ngọt ngào như vậy, êm tai như vậy.

Đêm đó, Hạ tướng quân anh dũng song toàn ngồi tựa vào vách tường, chìm trong bóng tối thao thức tới hừng đông.

...

_Bẩm bệ hạ, chiến trường báo tin về, quân ta chiến đấu anh dũng, đột phá tường thành của địch, đã lấy được thủ cấp của Nguyên Soái Tây Liêu. Quân lính đang trên đường hồi cung! - Thái giám kính cẩn báo tin.

_Tốt! Truyền quân lính vào triều ban thưởng. Người mau chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Hạ tướng quân! Đã 2 năm rồi ta chưa gặp y, thật sự thương nhớ! - Hắn giờ đây đã là Hoàng đế cao cao tại thượng, thống trị thiên hạ.

Vừa lúc đó, một tên quân lính bước vào, tay cầm một cái mâm vàng phủ vải đỏ, bên trong nhô lên một khối to tướng. Quý xuống, dâng lên

_Bẩm Hoàng thượng,... đây là thủ cấp của....Hạ tướng quân....Hạ tướng quân đã tử chiến trong lúc giao đấu với quân Tây Liêu, bọn chúng đã dùng thủ đoạn hèn hạ để ám toán, chặt đầu tướng quân!

Câm lặng. Hoàng đế phút chốc ngăn người, lại thoáng cái như nổi điên, lao nhanh xuống chỗ tên lính, vạch xuống mảnh vải đỏ tươi, suyến khí, tim như ngừng đập.

_Giả dối! - Hoàng đế gào thét thê lương.

_Hoàng thượng, Hạ tướng quân có một vật luôn mang bên người, trước khi ra trận đánh nào cũng giao cho hạ thần, dặn dò nếu ngài ấy có chuyện gì thì nhất định phải đưa cho Hoàng thượng. Mấy lần trước ngài ấy bình an đều lấy lại nhưng nay....

- Tên lính thở dài, đưa tay rút ra một cây trâm gỗ....

Thở dài, Hoàng đế ôm lấy mâm vàng, lưng thưng bước về long ỷ - Truyền lệnh ta, ai có công trong trận chiến này thưởng một ngàn lượng vàng, thiết đãi yến tiệc 2 ngày, cho nghỉ ngơi 1 tháng.

2 tháng sau.

Nam nhân trở về trong khoảng sân ngày trước. Ngồi dưới tán cây bạch đào năm đó, dưới gốc cây bên cạnh bàn đá cũ kĩ là bia mộ xanh mơn mớn vừa mới đắp. Khẽ nhấp một ngụm rượu hoa đào, lại đổ xuống trước bia mộ một nửa còn lại.

_Hạ nhi, rượu năm nay do ta tự ủ, người thấy ngon không? Ta nói người, ta đã bỏ làm Hoàng đế rồi, cũng đã hủy bỏ hậu cung, từ nay, ta là phu quân của người, được không? Ta biết người đồng ý mà. - Nhoén miệng cười, nam nhân vuốt ve bia mộ - Từ nay, ta chuyên tâm ở đây cùng người trò chuyện, chuyên tâm ngâm rượu hoa đào cho người uống, chuyên tâm yêu thương người. Người sao không trả lời ta a? Hạ Nhi?

Hắn là người còn giận rồi! Không sao, đều tại ta sai trước, ta chờ người hết giận, dùng cả đời còn lại chờ người!

Trong sân không có một tia nắng nào chiếu vào, bầu trời chiều xuân mà lạnh lẽo, một vài ngọn gió khẽ thoảng qua tán hoa nhìn vào, đều là nhìn thấy một nam nhân cô đơn ngồi đó tự lẩm nhẩm những chuyện nghe qua đều đã là mấy đời người.

- L.Mặc -

4. Chương 4: Tình Vần

Phố phường ở Tử cấm Thành rộn ràng tràn ngập sắc xuân, chồi non nảy lộc xanh tốt khắp đoạn đường, sạp quá hàng cũng tấp nập, ồn ào hơn hẳn. Trên đường, mấy vị cô nương phơi phới sắc xuân quây quần bên quây son phấn, cười đùa rôm rả

_Mỹ nhân a...- Bỗng nhiên có tiếng nói truyền đến khiến các nàng quay đầu, mắt phượng uyển chuyển nhìn. Cánh môi mềm nhẹ khẽ mở, lộ ra hàm răng đều đặn như ngọc bảo, một người trong số đó có vẻ hơi ngốc chăm chú nhìn nam nhân trước mắt. Khẽ kéo chiếc phiến tròn tròn bằng chỉ tơ tằm mỏng che khuôn miệng cho nàng, hướng nam nhân cười cười

_Xin hỏi đại gia là khen ai trong tỷ muội ta a? - Hồng San nhu nhu âm thanh.

_Thứ lỗi, ta không khen nàng. Ahhah..Ta khen, chính là tiểu cô nương vừa được nàng che miệng a. - Nam nhân hào phóng đáp lại, trong giọng nói mang rõ nét phóng khoáng, mạnh mẽ, kiên định lại chứa chút vui đùa thoải mái.

_Vậy sao...- Nữ nhân cũng không giận, còn quay lại nháy mắt với mấy tỷ muội của mình, bọn họ cũng hiểu ý mà cười theo. - Nhưng đại gia à, có lẽ là ngài lớn tuổi quá rồi đi? Đây là nam nhân, sao lại nói là “tiểu cô nương” chứ? - Rõ ràng là cố tình trêu nam nhân.

_Là nam nhân? - Mấy nam tử theo phía sau nam nhân cũng tròn mắt không tin, miệng mở to nhìn nữ nhân - Các nàng không phải đang lừa Thiếu gia nhà ta chứ? Ta nói a, thiếu gia nhà ta dù hẳn có già thật, nhưng mắt nhìn mỹ nhân của hắn không bao giờ bị lão đầu, cứ như một con sói nhìn mèo ấy. - Một gia đình mặc kệ mặt mũi thiếu gia nhà mình ngốc ngốc nói, giọng điệu thật sự nghiêm túc.

_A, các vị nói tỷ muội chúng ta lừa thiếu gia nhà các vị sao? Vậy các vị xem cho rõ a...- Nữ nhân lắc đầu cười nhẹ, xoay người, uyển chuyển đặt phiến quạt lên sạp son phấn, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mấy cái, son môi, màu phấn, viền mắt trên khuôn mặt non nớt kiều mỹ dần dần phai hết, lộ ra một đôi mắt to tròn đen láy sâu hun hút, dung mạo ngày thơ cũng theo đó hiện rõ.

_Tiểu Đường, đệ nói vài tiếng cho tỷ tỷ nghe đi. - Nữ nhân giục.

_San San, ta là nam hài a...Tỷ nói với bọn họ đi...- “Tiểu cô nương” này giờ im lặng rụt rè nói, âm thanh dịu dàng nhu thuận mềm mại nhưng không điệu đà, nghe qua như dòng suối nhỏ róc rách chảy khiến tâm tình của mấy người có mặt ở đó không khỏi tốt lên.

_Thiếu gia, người già thật rồi a... - Gia đình không khỏi thở dài, vỗ vai vai nam nhân như an ủi, biểu tình bí ẩn cảm thán.

Nam nhân nhún mày ứng chăm chú nhìn nam hài vận bạch y đã bị bôi hết son phấn, cũng không quan tâm đám gia đình bán đứng chủ nhân phía sau.

_Đại gia, ngài nhìn như vậy phải trả tiền a...Đây dù sao cũng là hồng bài trong Di Xuân Các chúng ta mà...

_À, thì ra là người của Di Xuân Các, hảo, hôm nay ta ghé qua thăm thử một lần, tiện thể nghe nam hài này đàn một bài, nếu là người của Di Xuân Các, chắc hẳn sẽ biết đàn phải không? - Cười cười hỏi, nam nhân cất cao âm điệu trầm thấp p73 cuối cuối, còn nhướng mày nhìn nam hài một cái.

__Luôn rộng cửa đón ngài, nhưng ta báo trước, muốn nghe tiểu Đường của bọn ta hát, giá rất cao nha, phải chuẩn bị ngân lượng trước khi đến a....Tỷ muội ta cáo lui trước. - Nhìn đệ đệ mình đỏ mặt cúi đầu vì cái nhìn của nam nhân, nữ nhân cười cười lắc đầu, đều là tuổi còn nhỏ, dễ xấu hổ a, nói vài tiếng khách sáo với nam nhân, nữ nhân kéo nhẹ tay nam hài cùng mấy tỷ muội của mình hòa vào dòng người trước mắt, tiếp tục dạo phố.

Nam hài đi theo các tỷ tỷ của mình, đến xa vắng lẽ ngoái đầu lại một cái, nam nhân vẫn còn đứng đó chăm chú nhìn theo.....

Di Xuân Các nổi tiếng là cầm các đệ nhất kinh thành, là nơi hội nhiều cầm cơ có bối phận cao nhất trong giới thi nhạc. Cả gian lầu cao lộng gió, màn trắng khê phát phơ, uyển chuyển trong gió. Tại gian lầu cao nhất, không gian trầm trầm, khung cửa sổ gỗ lan tỏa mùi hương hoài cổ, trên bàn thấp nhỏ kê một chiếc đàn tranh nâu sẫm, điêu khắc tinh tế, lan khói nóng của tra thượng hạng vờn quanh dây đàn làm nên chút gì đó hư ảo, xa xăm.

__Ngài...ngài muốn nghe bài nào? Ta hát cho ngài nghe....- Nam hài ôn nhu hỏi, ánh mắt điềm đạm nhìn nam nhân.

__Bài người thích nhất đi...

”Khi em già rồi, mái đầu cũng bạc đi, thêm thiếp chìm vào giấc sâu

Khi em già đi, chẳng thể bước đi, lim dim bên bếp lửa, nhớ lại thời thanh xuân.

Có biết bao nhiêu người đã từng yêu em ở tuổi thanh xuân,

Hâm mộ vẻ đẹp của em, là thật hay giả dối....”

__Người còn rất nhỏ, sao lại chọn loại nhạc này....- Nam nhân thở dài, khẽ đưa tay lau đi vệt nước mắt khó kìm chế của nam hài. Nửa bài còn lại cũng không cho nam hài hát tiếp, bước đến đoạt lấy đàn để sang một bên, nâng mặt nam hài lên, hôn nhẹ xuống đôi môi phần nộn.

__Vì cảm thấy một ngày nào đó, ta cũng sẽ giống như nhân vật trong bài hát này....- Có chút nức nở khó nói.

__Sẽ không, nếu lúc trước chưa gặp ta, tương lai của người ta không dám chắc, nhưng nếu đã gặp rồi, ta hứa, sẽ cho người một mái nhà mà tất cả cầm cơ trong Di Xuân Các luôn mong ước. - Nam nhân kiên định nói.

Khẽ vòng đôi tay trắng nõn mảnh khảnh nữ nữ nhân ôm cổ người trước, ánh mắt hoang mang ướm át...mông lung nhìn dung mạo anh tuấn, run giọng

__Kiếp cầm ca rất cô độc, ngài nếu lừa ta, ta cũng không trách, nhưng xin ngài, nếu một ngày nào đó, không còn cần ta, đừng nói gì cả, hãy yên lặng rời đi, hãy cho ta một hy vọng rằng ngài đã không bỏ rơi ta.....

__Sẽ không, ta mãi mãi không bỏ rơi người, tiểu Đường của ta.....

Bị ánh mắt mạnh mẽ của nam nhân làm chấn động, nam hài ngầy ngẩn một hồi, cuối cùng, một giọt nước mắt trào ra, siết chặt vòng tay vào bắp vai vững chắc, dâng lên đôi môi mềm mại.....Cảnh xuân trong sau màn trắng lộng gió trở thành tình sử.....

Nhiều năm sau, tại ngôi nhà đơn giản ở thảo nguyên bạt ngàn rộng lớn, ánh nắng nhu hòa khẽ nhìn cặp uyên ương hạnh phúc...

__Năm đó, ta và người chỉ gặp nhau một lần, người lại theo ta đến bây giờ, là vì sao vậy tướng công? - Thiếu niên năm nào như hoa như ngọc đã sắp thành người thiên cổ, nhưng vẻ mặt vẫn mang nét đẹp năm tháng, hồng hào đầy sắc xuân, hướng nam nhân cũng giống mình hỏi.

__Không biết, chỉ là lúc đó cảm thấy ngực đập rất nhanh, còn có chút khó thở.

__Khi biết ta là nam, người có ý nghĩ gì không?

__Cũng không có, chỉ hơi ngạc nhiên. - Bình thần đáp, tay thuận tiện nghịch nghịch loạn tóc dài của ái nhân.

__A....- Nam tử có chút thất vọng.

__Thất vọng sao?

_Không có a....

_Người không giỏi nói dối nga Đường Đường, nói thật tâm thì ta thích lúc người vận nam phục hơn, lúc bị bôi đi son phấn nhìn sẽ thoát tục hơn, mang nét điềm nhiên, sạch sẽ, không bị vấy bẩn bởi trần tục.

_Người, từ bao giờ miệng lưỡi ngọt như thế này a... - Nghe mấy lời khen của nam nhân, nam tử không khỏi xấu hổ, vành tai cũng đỏ lên. - À, mấy mươi năm qua, đều là ta đàn cho cho người nghe, hôm nay người đàn thử đi a. Ta muốn nghe lắm.

Nam nhân bị ánh mắt tròn xoe không thay đổi theo năm tháng làm cho không thể kháng cự, lắc đầu bất đắc dĩ cầm đàn cổ, đánh nhẹ

"Khi em già đi,mái đầu cũng bạc,thêm thiếp chìm vào giấc sâu.

Khi em già đi,chẳng thể bước đi,lim dim bên bếp lửa,nhớ lại thời thanh xuân.

Có biết bao nhiêu người đã từng yêu em ở tuổi thanh xuân,

Hâm mộ vẻ đẹp của em,là thật hay giả dối.

Chỉ một người vẫn luôn yêu em với tất cả lòng thành kính.

Yêu đến từng nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của em.

Khi em già đi,rèm mi khê buông,ánh đèn,lắt leo sao mà bất định.

Cơn gió thổi đi,mang tin này tới em,rằng đây chính là bài ca trong tim tôi."

Chỉ một người vẫn luôn yêu em với tất cả lòng thành kính.

Yêu đến từng nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của em.

Khi em già đi,rèm mi khê buông,ánh đèn,lắt leo sao mà bất định.

Cơn gió thổi đi,mang tin này tới em,rằng đây chính là bài ca trong tim tôi.....

Nhân sinh giữa chốn phiêu bồng,

Cầu cho một kiếp như lời thi nhân.

Chẳng ao ước có lợi danh,

Chỉ mong có được chân tâm giữa đời.

- L.Mặc -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-mong>